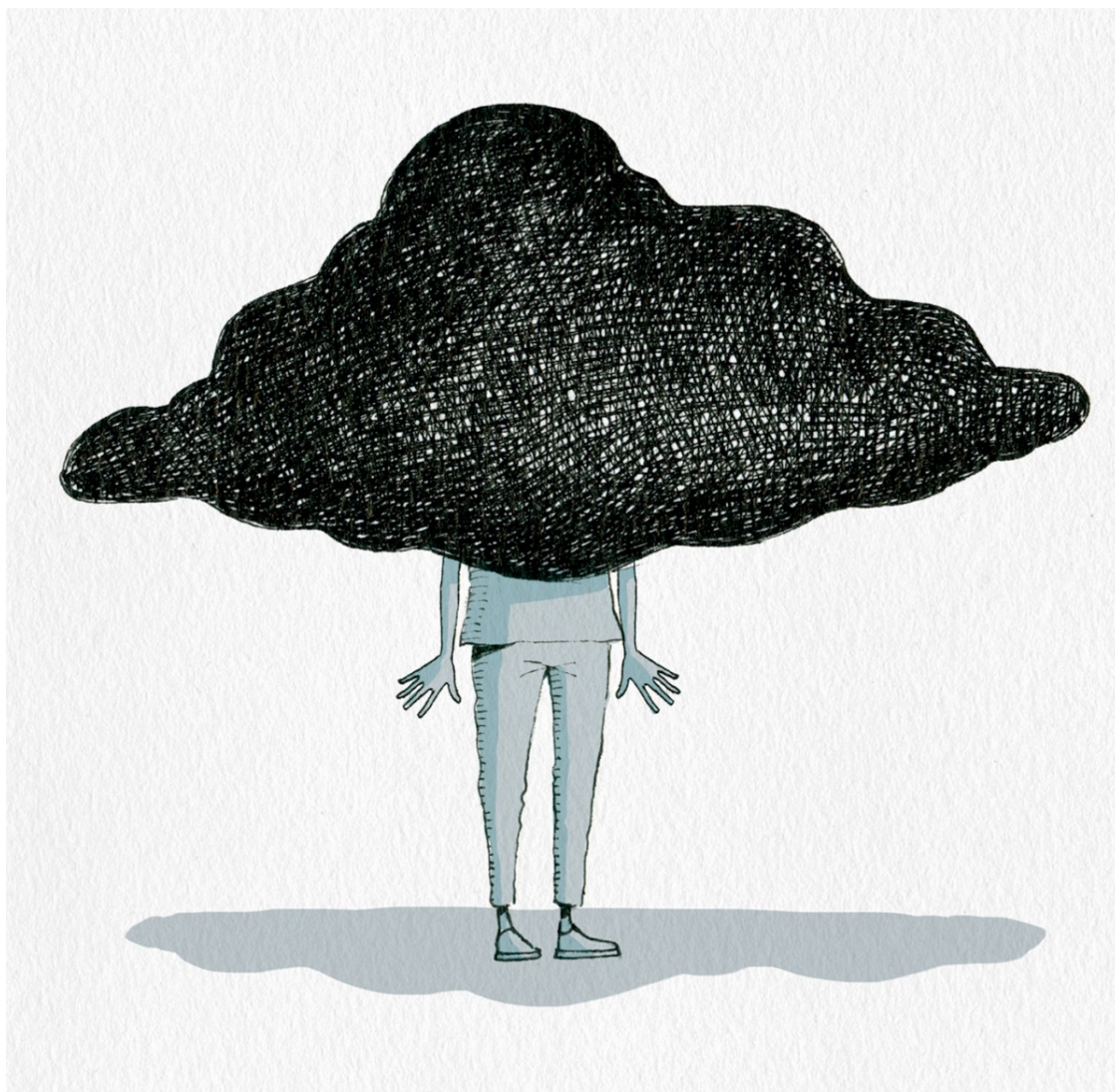

Aquella primavera

I ara tenia setze anys i una lucidesa tan sobtada com empenyadora

Cristina Losantos

M'acabava de fer un retrat de mida carnet en una botiga de fotografia de les d'abans, al carrer Navas de Tolosa. Havia quedat tan bé que m'agradava fins i tot a mi. Cabells curts, samarreta blanca amb taques de colors, arracades més grans que les meves orelles esquifides. Sense ulleres. Setze anys.

Em dirigia a l'òptica del tiet, a la Via Júlia, a fer-me les primeres lentilles. Hi havia d'anar tres dies seguits, perquè anessin veient com se m'adaptaven i si els ulls transpiraven prou i aquestes coses.

Creuàvem la plaça Maragall, els meus setze anys i jo, quan tot va perdre el sentit. La vida, vull dir. Va ser una d'aquelles revelacions que moltes gràcies però tampoc cal que t'ataquin gaire sovint.

Perquè de cop em vaig sentir ridícula per haver-me alegrat en veure la foto. I per voler dur lents de contacte en lloc dels vidres que m'acompanyaven des dels vuit anys.

Un dilluns a tercer d'egebé ploro perquè la Gemma ha de portar ulleres -ella amaga el cap entre els braços perquè no ho descobrim els companys de classe, i a mi em fa pena la seva vergonya- i al cap de poc també en duré jo, unes d'infantils amb les varetes de color taronja. Per mi no ploraré, només són unes ulleres. I ara tenia setze anys i una lucidesa tan sobtada com empenyadora. Per què coi m'havia de fer lentilles. Per què coi m'havia tret les ulleres per fer-me la foto. A qui pensaven enganyar els òptics del món que ens venien les lentilles com un gran avenç. No ens feien immortals. Ens feien més guapos, i què.

Durant una setmana vaig anar qüestionant cada passa que feia. Per què et lleves, per què vas a l'institut, per què t'esforces tant en cada examen, per què fas gimnàstica correctiva, per què et mires als aparadors quan vas pel carrer.

Fins que aquella crisi existencial disfressada d'una apatia que potser ja havia començat a preocupar els pares va desaparèixer tal com havia vingut: sense avisar. Llavors vaig celebrar de veritat que hagués quedat tan bé a la foto de carnet i que s'haguessin inventat les lentilles per a astigmàtics i que fos primavera. L'última primavera de la meva cosina, però això aleshores encara no ho sabíem.

Eva Piquer